

کارگران نیشکر هفت تپه شوش باردیگر، قراری درشش (۶) بند

امیرجوهری لنگرودی

پنجم آبان ماه هشتاد و شش

کارگران نیشکر هفت تپه شوش باردیگر، قراری درشش (۶) بند

در برابر مدیر عامل جدید شرکت نهادند.

ما تا رسیدن به خواسته‌هایمان به اعتراضات خود ادامه می‌دهیم!

کارگران نیشکر هفت تپه در روز ۱۸ مهر ماه به اعتصاب خود پایان دادند. روز بعد (۱۹ مهر) با اعلام پایان اعتصاب، همچنان بر خواسته‌هایشان تاکید ورزیدند. دست آوردهای این اعصاب، بازپس گیری حقوق های معوقه و همچنین بیرون کردن مدیر عامل شرکت و برپایی تجمع روزهای پنجشنبه بعد از ظهرها است که تحت عنوان مجمع عمومی از آن یاد می کنند.

بعد از پایان اعتصاب مهر ماه، از سری خبرهای رادیو برابری از قول کارگران نیشکر هفت تپه، جابجایی مدیریت شرکت است. شفيعی مدیر عامل سابق رفت و مطيعی مدیر عامل جدید آمد. پرسش این است: چه چیزی این جابجایی را صورت داد؟

بیگمان مقاومت و ایستادگی کارگران نیشکر هفت تپه و عقب نشینی ننمودن کارگران از طرح خواسته های سریع و روشن شان، آرایش صحیح نیروهای خود در عرصه کارخانه، خیابان و جنگیدن تمام عیار با کارفرما و نماینده دولت یعنی فرماندار و نیروهای ضد شورش و ایستادگی در مقابل آنان، اطلاع رسانی وسیع به جهان و هم طبقه ی های خود در سراسر ایران، در قبال شکستن سکوت رسانه های دولتی و دیگر رسانه های جناحی در داخل کشور، رژیم و ادار به عقب نشینی و مجبور به جابجایی این مهره ها گردانید.

کارگران به درستی دریافته اند که تنها راه محدود سازی، کمپانی های خصوصی و خودمانی سازی و یک جانبه گرایی کارفرمایان اقتصادی و صاحبان بنگاهها و آقازاده های مافیا صفت، تنها تشکل و به صف شدن خود، برای بدست آوردن مطالبات خویش است. همین آگاهی وسیله شد که کارگران خواسته های خویش را با نه گفتن به تشکل شبه کارگری " شورای اسلامی کار" و آری گفتن به تشکل سندیکا اعلام داشته اند.

کارگران به تجربه مبارزاتی خویش دریافته اند که با توجه به وضعیت سندیکای مستقل شرکت واحد و سندیکای خبازان سقر، بمثابة تنها تشکل های مستقل، می توان سازمانیابی مستقل و موثر خود را، علیرغم همه ی موانع موجود، از همین امروز درست زیر سرکوب جمهوری اسلامی پیش ببرند. تردیدی نباید داشت که این کار عمدتا از مجاری فراقانونی امور صورت می گیرد. نمایندگان و پیشروان کارگری، دریافته اند که می توان با بازخوانی قوانین و بهره گیری از بیداری و صف آرایی طبقاتی کارگران در بهبود شرایط کار و زندگی، در عمل نقش مثبت خویش را، برای متشکل کردن بیش از ۵۰۰۰ کارگر، راهی به سوی احقاق حقوق خود، در همین مرحله از مبارزه بگشایند.

برپایه این شناخت، در زیر سرکوب و تهدید نیروهای امنیتی، کارگران نیشکر هفت تپه بعد از پیروزی اولیه خود، بلافاصله با فراخوان شش ماده ای، سطوح خواسته های خود را عیان ساختند و بار دیگر بر مواردی از آن پافشاری کردند. در واقع کارگران با برکناری شفیعی، مدیر عامل قبلی کارخانه نیشکر، عزم و اراده خود را برای پیگیری مطالبات این مرحله خویش، خطاب به مدیر عامل جدید، چنین اعلام کرده اند:

«... مطلع شدیم که مدیریت طرح نیشکر هفت تپه آقای شفیعی بر کنار شدند. برکناری مدیریت یک خواست ما کارگران بود و این را یک موفقیت دیگر برای خود میدانیم. ما به مدیریت جدید آقای مطیعی اعلام می کنیم که کماکان بر خواسته های خود پافشاری می کنیم. خواسته های ما عبارتند از:

- ۱- شورای اسلامی را مانع تشکل خود می دانیم. ما در انتخابات شورای اسلامی شرکت نمی کنیم و شورای اسلامی باید منحل شود.
  - ۲- ما هر پنجشنبه ساعت ۱ تا ۲ عصر جمع می شویم و در مورد شرایط کار خودمان تصمیم می گیریم. و مجمع عمومی خودمان را تشکیل می دهیم. مجمع عمومی تشکل واقعی ما کارگران است. ما تشکیل سندیکا را حق خود می شماریم.
  - ۳- ما خواهان انعقاد قرارداد با همه کارگران قراردادی و بازگشت آنها به کار هستیم
  - ۴- ما خواهان پرداخت فوری همه طلب هایمان با پاداش و بن هستیم
  - ۵- ما خواهان اجرای طرح طبقه بندی مشاغل هستیم
  - ۶- ما خواهان برشمردن کار ما بعنوان کار سخت و زیان آور هستیم.
- ما تا رسیدن به خواسته هایمان به اعتراضات خود ادامه می دهیم و از مدیریت جدید می خواهیم به خواسته های ما فوراً پاسخ دهد.

کارگران نیشکر هفت تپه ۲۴ مهر ۸۶

خواسته های بیان شده کارگران نیشکر هفت تپه شوش دانیال، خواسته های مشترک همه کارگرانی است که زیر دست و پای این رژیم سرمایه، همه حقوق آنان نادیده گرفته می شود. به همانگونه که پیروزی کارگران این صنعت در تحمیل خواسته های اعلان شده شان به دولت و کارفرما، پیشروی بزرگ برای کل کارگران در ایران است. لذا ضروری است، که مبارزات کارگران نیشکر هفت تپه شوش مورد وسیعترین پشتیبانی ها قرار گیرد.

صنعتی که در دوره جنگ هشت ساله به صندوق دولت کمک رسانی می کرد، تنها بدنبال سیاست های دلالی دولت و پیشروی سرمایه داران، و بخش خصوصی و ساختار خصوصی سازی بیرویه و واردات میلیونی آفازده های هار و سیری ناپذیر، شرکت نیشکر را در آستانه ورشکستگی قرار داد.

در چنین شرایطی کارگران شرکت، نسبت به عدم پرداخت حقوق و به تعطیلی کشاندن و جلوگیری از ویرانه گری خصوصی سازی مجتمع فوق، دست به تحصن، تجمع، راه پیمایی در محدوده کارخانه و شهر، جدال موجود را به جلو برد و تا حدی به نتیجه انجامیده است.

باید به هر شکلی که می توانیم در رساندن صدای اعتراض آنان به بخش های هر چه وسیعتر جامعه برآییم و با حمایت

قاطع مبارزات آنان در محل و در تقابل با مدیریت و نیروهای امنیتی و انتظامی، آنجا که قصد تهاجم به این کارگران را دارند، مبارزات کارگران را مورد حمایت همه جانبه خود قرار دهیم و کارگران را در پیکارشان تنها نگذاریم. می توان اعلام داشت: کارگران نیشکر با طرح این خواسته های شفاف و روشن، گامی متحد تر و قدرتمند تر از مرحله پیش از اعتصاب به جلو برداشتند و به "مدیریت جدید مطبوعی اعلام کردند؛ «کماکان بر خواسته های خود پافشاری» می کنند.

این اولتیماتوم کارساز و با قدرت، بر پایه بکارگرفتن تجارب اندوخته دوره های گوناگون رودررویی کارگران، این بار باکل حاکمیت اسلامی، مدیریت، دولت و بازوهای سرکوب آنان (وزارت اطلاعات و نیروهای امنیتی)، رژیم را بعد از عقب نشینی و واداشتن مسئولان شرکت به پرداختن بخشی از حقوقهای معوقه کارگران و بازگرداندن کارگران بر سرکار، هیچگاه از تعقیب و گریز فعالان کارگری باز نمی دارد.

تا به امروز همه نیروهای ضد کارگری، برای زدن اولین ضربات دست به کار شدند. برای اینکار همچون گذشته و همیشه تهدید و فشار بر روی رهبران و فعالین کارگری در این شرکت افزایش یافت و فعالان کارگری بطور هر روزه از سوی اطلاعات رژیم احضار شدند. فریدون نیکو فرد روز پنجشنبه ۲۶ مهر ۶۸ بازداشت شد. یکی از کارگران نیشکر هفت تپه در گفتگو با رادیو برابری اعلام می دارد: «فریدون نیکو فرد از کارگران نیشکر هفت تپه که شب پیش بازداشت شده بود، صبح امروز آزاد شد... طبق این خبر، یکی از کارگران این کارخانه اعلام داشت: «در بازجویی نیکو فرد را تهدید کرده اند که دست از ایجاد سندیکای کارگری نیشکر هفت تپه بر دارند!» گفتنی است بعد از این آزادی، مجدداً نامبرده را ماموران اطلاعاتی دستگیر می کنند که با اعتراض همه جانبه کارگران روبرو شده است تا اینکه آزاد گردید. و رادیو برابری بار دیگر گزارش داد: «فریدون نیکو فرد دوشنبه شب ۳۰ مهر ۸۶ آزاد شد. نامبرده طی روز بر سرکار حاضر شده است» گزارشات کارگران گواه این است که؛ بطور واقعی تداوم فضای اعتراض و مبارزه متحد کارگران و پیشروی آنان، رژیم را در زندانی کردن و بازداشت کارگران محتاط کرده است.

بی شک و بدون تردید این اولین و آخرین تحرکات سرکوبگرانه رژیم سرمایه داری نبوده و نخواهد بود. رژیم تا به امروز و به دفعات فعالان کارگری را از میان اعضاء خانواده و از بین همکاران و مردم جامعه ربوده و به نقطه نامعلومی بازداشت کرده اند. کارگران هر روز شاهد احضار و حبس می شوند و سکوت رسانه ها و بی خبری افکار عمومی داخل کشور، از میزان تهاجم به حقوق کارگران، ماجرا را درد آلود ترمی سازد.

ما تا به امروز بارها شاهد بوده ایم که کارگران و در راس آن فعالین و پیشروان کارگری مورد هجوم، تعقیب، زندان، ترور و اعدام و به گلوله بسته شده اند. ربوده شدن محمود صالحی و زندانی کردن وی - ربودن منصور اسانلو و تحمیل زندان و شکنجه برایشان - دستگیری ابراهیم مددی، به جرم تجمع در برابر منزل منصور اسانلو در امر دلجویی از اعضاء خانواده منصور اسانلو که به تصمیم و ابتکار عمل سندیکای مستقل شرکت واحد صورت گرفته، گلوله باران کردن کارگران خاتون آباد، همه و همه اعمال مذبحخانه و سرکوبگرانه رژیم جمهوری اسلامی بر فعالان کارگری ایران است.

رژیم سرمایه درای ایران، تا امروز با زندانی کردن و شکنجه نمودن فعالان کارگری و صدور احکام طولانی مدت

برای فعالان کارگری، ره به جایی نبرده و امروز مذبوحانه دست به اعمال سرکوب دیگری همچون ترورو تیراندازی به چهره های دیگر فعالان کارگری دست زده است.

مجید حمیدی یکی از فعالین کارگری و عضو " کمیته دفاع از محمود صالحی " و همینطور از اعضا " کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری " شهر سمنان، در روز پنجشنبه ۶ مهر ۸۶ (۱۸ اکتبر) ساعت ۹ صبح، در شرایطی که بر سر کار خود می رفت، توسط سه موتور سوار که با جوراب نازک چهره خود را پوشانده بودند، مورد سوء قصد قرار می گیرد و زخمی می گردد و در برابر شدت جراحات، نامبرده را به بیمارستان امیر علم تهران انتقال می دهند. همانروز سراغ بهزاد سهرابی دیگر چهره شناخته شده " کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری " در منزلش می روند، خوشبختانه، در آن ساعت بهزاد سهرابی در منزل نبودند. دست خالی بازگشتند.

این تحرکات ضد انسانی رژیم اسلامی طی نزدیک به سه دهه حاکمیت سرمایه داری، نتیجه تضاد آشتی ناپذیر و ناگزیر کار و سرمایه یا نتیجه کشمکش دائمی و واقعی بین کار و سرمایه است. در این کشاکش امنیت سرمایه، امنیت شغلی و جانی کارگران را نادیده می گیرند. تلاش مستمر سرمایه داران بر آن است که؛ برای تثبیت موقعیت خویش، با نیروی سرکوب، همواره اردوی کار را به منتهی الیه جامعه برانند. در تمامی این اعمال ضد انسانی، که با حذف فیزیکی، زندان، شکنجه و تبعید کارگران می انجامد، در نهایت این کارگران نیستند که باز دارنده این تخاصم و جنگ طبقاتی اند. زیرا که ستیز مطالباتی کارگران همواره در ابعاد دیگر سر باز می کند و آنان در سطوح مختلف راه پیشروی خود را باز می یابند! امروز کارگران نیشکر هفت تپه جانانه مبارزه می کنند و از زندگیشان برای زنده مانده هزینه می کنند. و امروز وظیفه تمامی کارگران داخل کشور از یکسو، و تمامی مدافعین جنبش عظیم کارگران ایران در خارج از کشور است که به هر شکل ممکن و از تمامی تجارب تاکنونی خود در سطح جهان و با کارزاری وسیع و گسترده از هم سرنوشتان خود پشتیبانی نمایند.

تنها در بستر چنین حمایت وسیع و گسترده می توان از آزادی محمود صالحی، منصور اسانلو، ابراهیم مددی، حمایت های بین المللی را بیش از پیش برای آزادی بی قید و شرط این فعالان کارگری و دانشجویان زندانی و فعالان اقلیت های تحت ستم آذربایجان، اهواز، معلمان و دیگر آزادیخواهان ایران بر انگیخت.

زنده باد اتحاد عمل کارگری در داخل و خارج از کشور، در راستای تقویت مبارزات طبقه کارگر ایران!

امیر جواهری لنگرودی

amirjavaheri@yahoo.com

۲۶ اکتبر ۲۰۰۷